

۱۳۰ - ای بنده صادق بهاء الله

حضرت عبدالبهاء

اصلی فارسی

۱۳۰ - ای بنده صادق بهاء الله

ای بنده صادق بهاء الله، نامه شما رسید و از مضمون نهایت سرور حاصل گردید زیرا دلیل بر ثبوت بر ایمان و استقامت بر عهد و پیمان بود. امروز اعظم اوصاف و نعوت ثبوت و استقامت است زیرا امتحانات در نهایت قوت. حمد خدا را که تو موفق باستقامتی از خدا خواهم که روز بروز بر استقامت بیفزائی تا مانند بنیان متین مقاومت دریای امتحان نمائی. نفوس بشر مانند شجرند یعنی درختانی که ریشه ندارند باندک بادی از بیخ بر افتند و اما اشجاری که ریشه دوانند و محکم و متین گردند از بادهای شدید متزلزل نشوند لهذا برگ و شکوفه و ثمر بخشند. ای عزیز روحانی از حکمت نماز سؤال نموده بودی بدانکه نماز فرض است و واجب و بهیچ عذری انسان معاف از صلاة نشود مگر عاجز باشد یا خود محذور کلی واقع گردد و حکمتش اینست که نماز عبارت از ارتباط بین عبد و حق است زیرا انسان در آن ساعت بدل و جان توجه بحضرت یزدان کند و بحق مؤانست جوید و محبت و الفت نماید. عاشق را لذتی اعظم از مکالمه با معشوق نیست و طالب را نعمتی بهتر از مؤانست با مطلوب نه اینست هر نفس منجذب بملکوت الهی نهایت آرزویش که وقتی فراغت یابد و بمحبوب خویش تضرع و زاری کند طلب الطاف و عنایت نماید و مستغرق در بحر خطاب و تضرع و زاری گردد و از این گذشته صلاة و صیام سبب تذکر و تنبه انسانست و حفظ و صیانت از امتحان.

ORIGINAL

AUDIO